

את נשותיהם. לנשים המוכות

להישאר איתו. אמרו לי תעשי לו ילד. הוא היה כן אדם. עשיתו לו ילד. לא השתפר ככלל. המשיך להרביץ. ככה אני חיה בפחד. לא יודעת מתי תיפול עליי המכה הבאה. מתי יתנפח לי הפרצוף. הוא נותן מכות כל-כך חזקות. הוא גבר גברי כזה. אין לי אומץ להחזיר לו. אני רק פוחדת ושותקת. עושה מה שהוא מבקש. כדי שלא ירביץ. אוכלת את החרטום בשקט. פיתאום. לפני ארבעה חודשים, אחרי שש שנים של נישואים, הבנתי שאני כבר לא אוהבת אותו. כאתי למעון עם הילד.

פה הילד התחיל לפרוח. בבית לא היה מדבר. ילד בן שלוש שותק כמו אילם. כאן התחיל לדבר. אומר כבר כמעט הכל. וגם אני טוב לי כאן.

עד כאן גבאי.
המעון מיועד לקלוט שבע נשים עם ילדיהן. בעונה חמה כמו זו מכוסות בו 13 נשים.

בלילה נותן שלוש נשים על הריצפה. במיטה קטנה ישנים אמא וילד. במיטה זוגית — אמא ושלושה ילדים.

לגבול הרק שבין צפיפות נסבלת לרחיטות בלתי-אנושית מצטרף גם מאבק עדין בין ליכלוך לנקיון, בין מחסור לרווחה, בין אין ליש. לא ברור מה מנצח: כיסויי המיטה מרופטים, פינות הקירות מלוכלכות, זבובים עקשנים מטיילים על פרצופה של תינוקת ישנה. שלולית קטנה של מים נמתחת על ריצפת המיילקחת.

שליש מכספי המעון מגיעים ממישררר-העבודה והרווחה, שני-שליש שים מתרומות. בארוחת-הצהריים אוכלות הנשים מרקירקות, תפוחי-ארמה אפויים, נקניקיה מסויה וליפתן. הן אינן רעבות, גם לא בשעות.

סיפוריה של מרים גלוסקר (26). נשואה שמונה שנים, אם

"כבר בליל הכלולות!" מרים גלוסקר סבלה ב"משך שמונה שנים מהת"נהגותו האלימה של בעלה. בתחילה היתה מבוהלת ומפחדת, אך האמינה

לשני ילדיהם: אני אשה מוכה כבר מליל-הכלולות. ביום החתונה בעלי רב עם אביו, ובערב, בגלל שהיה עצבני, היכה אותי. לפני החתונה היינו ביחד חמש שנים. אז הוא התייחס אליי יפה. רק אחרי החתונה הוא השתנה. הייתי ילדה קטנה ותמימה. לא חשבתי שככה צריך להיות. והוא ניצל את תמימותי: הרביץ לי ברחוב, כיכה עליי סיגריות, הוציא את איברי-המין שלו והשתין עליי, זרק אותי מהבית בלילה. בהתחלה התביישתי לספר להורים שלי. הם הריו לא רצו אותו. בסוף סיפרתי להם. אבל מה הם כבר יכלו לעשות? התחננו שנתגרש. אמא שלו היתה אומרת לי: אשה צריכה לעשות מה שבעלה אומר לה. ואני עשיתי כל מה שהוא ביקש. הייתי אשה למופת. ניקיתי את הבית, הייתי קמה באמצע הלילה להביא לו

שכך נוהגים בנשותיהם כל הגברים. אחרי-כך ניסתה לעזור לו לשפר את התנהגותו. וכשכל זה לא עזר, החליטה לעזוב אותו. לשם כך ברחה למעון לנשים מוכות. "לא אעזוב את המעון עד שלא אתגרש". היא אומרת.

הנפש שלהם מלאה בדברים נוראיים. **יניב, בן שבע:**

ליד הבית יש לנו גינה. אבא תמיד סוחב אותנו לשם, מרביץ לנו, נושך אותנו וזורק עלינו אבנים. לי הוא עשה סימנים על הגב עם החגורה.

כאנו לכאן עם אמא כי אנחנו לא יכולים להישאר אצל סבא וסבתא. הוא יבוא אליהם, יחטוף אותנו, יסגור אותנו בבית ונקבל עוד מכות. אנחנו נישאר כאן עד שאמא תתגרש.

עד כאן יניב.
מרים מדברת בקול אחיד, לא (המשך בעמוד 46)

כוס'מים, הכל כדי שלא ירביץ לי, כדי שיהיה שקט בבית.

"אבא, נושך!"

אבל המצב רק הידרדר. לפני חמש שנים הוא נעשה אלי כוהליסט. התחיל לעשות מעשים איומים. חתך את הוורידים ליד הילדים, היכה אותי עליי-ידים. היכה אותם לידי. בילדים האלה יש כל מה שלא הייתי רוצה שיהיה בילדים שלי. הם חיים בפחד, יש להם התפרצויות של זעם,

"את השפוטה שלי!" קבע בעלה של אלגריה גבאי כבר למחרת יום הנישואין ומאז היה נוהג בה ככתבה: שרה ליבוכין, צילם: ציון צפריר — 33

"התחתנתי בגיל 14!" מרינה שמלושוילי היא רק בת 16 וכבר יש מאחוריה עבר של השפלות, מכות, נסיון לאונס, הפלה ולידה. "יותר אני לא מוכנה!"